

„Raaber, tulge ligi, Rootsilane on seal, tulub oma hoost tagasipärima.“ Roh, nüüd oleksite teie pidand möldrit nägema, kõik tema ihu hakkas värisema nagu haavaleht, ütles segase healega: „Mis narri temibud need on!“ Kui ta väljatuli ja surnupeha nägi, ei olnud tema endisest ehmatamisest märki enam tunda, astus julgeste ligemale, ütles siis: „Wist waenlased teda tee peal tabasiwad ja tapsiwad.“ Aga minu mees wanggutas pead, ütles! „Kes teab, kas asti nii wöib olla, mil kõmbel sai tema siis saweaufu, mis hoopis teest förwale weski taga on, pealegi ei leidnud meie fustkilt poolt kabja jälgj olema!“

„Mis mul sellega asia,“ siisendas mölder, „minu süda ei tea süüst midagi, ehet tahate teie mind foguni tema tapjaks nimetada?“

Sel ajal oli hoopis waene lugu meie määl. Pitka sõaga olivad kõik jumalikud seadmised ja ilmlikud seadused üsna segamine läinud, ei küsitud enam selle järel, mis õigus ja sohus oli, igaüks tegi, mis ihe tahtis, ja ülemate mõõk seisits tuples. Se-

pärast sai tapetud Rootsimees mahamaetud, ilma et foer oleks tema järele hauskund, ehet kül kõik fülarahwas möldrit pidas tapjaks.

Ei sünni kül mite elajat ja inimest ühte arwata, aga imelspanemise väärts asti ta on ikka, et loomal mõnikord üsna inimese möistus ja tarpus näib olema. Mölder pidas Rootsihooft omale, sest et ta üks fena ja rammus loom oli, kel pealegi muud peremeest ei olnud. Ta pani teda wangkriete ja enamiste hobune ei pannud vastu, aga mõnikord läks nagu hulluks, möllas, püüdis meest kabjaga lüüa, ehet, kui ta julges ligemale tulla, foguni ammustada, otse kui tahaks teda wägise tappa. Ükskord tahtis mölder tema rakkesse panna, mina seisin just ukje al. Loomal jälle oma vihatuju, hakkas nönda hullama ja lööma, et hirm tulि pealt nähes. Mölder, hal wat seljas, lõi hoost teibage ja kisendas: „Dot', vot', sina päris raibe, kül ma sulle näitan vigurid tegema!“

„Taadikene,“ palus tema tütar Liis üle ukje, „ära peksa looma nii hirmsaste, wöta paremine hal kuub seljast maha, külap siis